

Morten Østergaard (RV):

Det sidste tror jeg da sådan set at der er bred opbakning til i Folketinget: at flest muligt skal have et arbejde.

Men det, som undrer, og det, som vel afføder spørgsmålet omkring lighed, er, at man forstår på ministeren, at han mener, at der ikke er nogen i det ganske danske land, som ikke er i stand til at få 300 timers arbejde med undtagelse af matchgruppe 5. Der er altså ikke nogen kontanthjælpsmodtager i det her land, som ikke skulle kunne få 300 timers arbejde.

Så er det bare, spørgsmålet melder sig: Hvorfor indfører regeringen det her udelukkende for de allersvageste familier – dem, hvor begge forsørgere er på kontanthjælp? Hvorfor skal de her regler udelukkende gælde for de allerringest stillede familier i det her land, hvis ministeren virkelig har den opfattelse og er af den overbevisning – som der så altså er delte meninger om – at 300 timers arbejde kan enhver få?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Vi skal holde fast i, at de mennesker, vi taler om her, har en arbejdsevne. Det ligger i sagens natur. Havde de ikke en arbejdsevne, så stilledes de slet ikke over for det her krav. Jeg kan godt forstå, at det byder Enhedslisten og Det Radikale Venstre imod, men på et eller andet tidspunkt må vi i det danske samfund sige: Vi må forhindre, at tingene udvikler sig den forkerte vej. Og vi kan jo se på de økonomiske vilkår, at de pågældendes incitament til at tage et arbejde måske er begrænset, og specielt hvis der ikke sker en effektiv rådighedsafprøvning af det.

Det er selvfølgelig rigtigt, at for alle, der bor her i landet, er det ens regler, der gælder. Men bortset fra Enhedslisten og Det Radikale Venstre tror jeg, de fleste er enige om, at det er en meget uheldig udvikling, for så vidt angår flygtninge og indvandrere og deres tilknytning til det danske arbejdsmarked, og det er det, vi prøver at gøre noget ved.

Morten Østergaard (RV):

Tak for svaret. Det var jo ikke et svar på mit spørgsmål, men et svar var det vel.

Der er ingen tvivl om, og det ved ministeren også godt, at der ikke er nogen, som ikke ønsker, at folk med anden etnisk baggrund end dansk kommer i arbejde. Den bestræbelse er vi enige om, og vi beklager, at vi i dag er tilbage på 1998-niveau. Hvis vi ser på antallet af ledige flygtninge

og deres efterkommere, så har det sådan set taget regeringen 4 år at bringe os 3 år tilbage. Men lad os nu ikke skændes om det. Det, som er det afgørende her, er, at hvis ministeren er overbevist om, at alle og enhver i det her land – alle arbejdsduelige – af sig selv, uanset hvor de bor, og hvilke kvalifikationer de har, kan få 300 timers arbejde, hvorfor indfører man så alene reglen for de familier, som er de svageste stillede, nemlig hvor begge er på kontanthjælp? Hvorfor er det kun de familier, det drejer sig om?

Det er det spørgsmål, hvortil svaret stadig væk flagrer i vinden.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Vi kan konstatere, at det på nogle områder er meget, meget svært at bryde ud af det system, fordi kontanthjælpsmodtageren vil tabe penge, hvis vedkommende går ud på arbejdsmarkedet.

Kl. 16.10

Lad mig erindre om, at vi indførte loftet over kontanthjælp i 2002, fordi man skulle op og have et job til 27.000-28.000 kr. om måneden, før det kunne betale sig, at en af ægtefællerne fik et arbejde. Dengang var vi enige om, at et job til 27.000-28.000 kr. om måneden nok ikke var det, der lå lige for, når vi så, hvad det var for kvalifikationer og kompetencer, de pågældende havde. Så indførte vi loftet over kontanthjælp, hvor vi også indførte en gunstig kontantregningsordning, sådan at man ved få timers arbejde kunne ophæve det negative ved loftet.

Det er så med tiden nu kommet ned på, at den ene skal tjene 22.000-23.000 kr. om måneden, for at det kan betale sig at bryde ud af kontanthjælpen. Der må jeg så holde fast i, at et samfund altså er nødt til at bygge på, at det for alle borgere kan betale sig at gå ud at tage et arbejde.

Jeg synes, den omvendte tanke er absurd: at vi skulle indføre et system – og det er så apropos Enhedslistens og Det Radikale Venstres kamp om at slippe af med kontanthjælpsloftet – eller et samfund med regler, der gør, at vi med sikkerhed ved, at det ikke kan betale sig arbejde.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen for et sidste spørgsmål.

Frank Aaen (EL):

Den her diskussion om, hvorvidt det kan betale sig at arbejde, kunne man måske også tage fra en lidt anden vinkel, der hedder: Er det rimeligt,